

РЕЦЕНЗИЯ

от проф. д-р Александра Божидарова Багашева, катедра „Англицистика и американистика“, ФКНФ, СУ „Св. Климент Охридски“, в област на висшето образование „Хуманитарни науки“, професионално направление 2.1. Филология (Общо езикознание – Когнитивна лингвистика и словообразуване – (английски език)) за придобиване на научната степен „доктор на науките“ в област на висшето образование „Хуманитарни науки“, по професионално направление 2.1. Филология, по научна специалност „Общо и сравнително езикознание“, с кандидат проф. д-р Ирена Георгиева Василева

Данни за конкурса

Със заповед З-РК-194/28.04.2023 г. на Ректора на НБУ съм определена за член на журито по защита на дисертационния труд на проф. д-р Ирена Василева, щатен преподавател в НБУ. След проведена процедура за проверка на документите по конкурса и изготвяне на доклад за проверка на плагиатство, съответната комисия е допуснала кандидатката до защита.

Потвърждавам, че са ми предоставени документите и материалите, необходими за целите на процедурата по защита според ЗРАСРБ и Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности в НБУ. Потвърждавам и че представеният от кандидатката набор от материали включва всички необходими документи по процедурата. Предоставените документи потвърждават верността на обобщените по групи показатели наукометрични данни за изследователската, преподавателската и експертна дейност на проф. д-р Ирена Василева и отговарят напълно на минималните национални изисквания по чл. 2б, ал. 2 и 3 от ЗРАСРБ.

Съпътстващи текстове и документация

Съобразно изискванията кандидатката е представила автореферат, но само на български език. Авторефератът на български език включва 33 страници и отразява коректно съдържанието на дисертационния труд. Авторското формулиране на приносите на труда е коректно и съответства на самия дисертационен труд.

Кандидатката е приложила списък с 4 монографии и 51 научни публикации, но е много трудно човек да се ориентира кои от тях са изконсумирани по предишни процедури (хабилитация и професура), така че за целите на настоящата рецензия отчитам само публикациите след 2009 г., тоест след придобиване на званието „професор“. На този принцип списъкът се редуцира до 21 публикации, като една от тях е предоставена на журито, а именно *An 'academic war' – A case study of confrontation in academia*, издадена в *Journal of English for Academic Purposes* 57 (2022),

индексирана в Scopus. А статията в съавторство с проф. дн Диана Янкова Yankova, D., Vassileva, I. (2021) Expressing Lesser Relevance in Academic Conference Presentations. *English Studies at NBU, 2021* pISSN 2367-5705, Volume 7, Issue 2, pp. 127-146. eISSN 2367-8704. <https://doi.org/10.33919/esnbu.21.2.1> е индексирана в Web of Science. Останалите 18 публикации са индексирани в Erih plus. Предоставен е и списък с цитирания, които далеч надхвърлят минималните национални наукометрични изисквания за защита на труд за придобиването на научната степен „доктор на науките“.

Като цяло приложените съпътстващи текстове на кандидатката изпълняват количествените и качествените изисквания по чл. 2б от ЗРАСРБ и чл. 1а, ал. 1 от ППЗРАСРБ.

Характеристики, организация и оценка на дисертационния труд

Преди да изложи мнението си за дисертационния труд по същество, трябва да отбележа, че извършената проверка чрез антиплагиатска система показва недвусмислено, че трудът на проф. д-р Ирена Василева е оригинален и авторски. Настоящият труд е разработен самостоятелно и не повтаря темата и съдържанието на труда, представен за придобиване на образователната и научна степен „доктор“. Дисертационният труд представя анализ на конфронтативния академичен дискурс, посредством методологията на класическата и съвременната реторика, което позволява извеждането на аргументационни схеми и реторическите стратегии и тяхната езикова реализация, използвани от учените в хуманитаристиката.

Обектът на изследване, академичният дискурс на хуманитаристиката, е от изключителна значимост (както в научно, така и в научно-приложно отношение) поне по следните причини: 1) главоломно развиващите се способности и проложения на изкуствения интелект на базата на големите езикови модели; 2) глобализацията на академичната общност и разслояването ѝ на множество виртуални общности с различна култура на общуване; 3) обезличаването на хуманитаристиката като публикационна дейност, финансиране и интерес; и 4) мултиплицирането на теоретични рамки, методологии и аналитични процедури.

Дисертацията е в обем от 128 съдържателни страници, структурирани в шест глави, а оставащите 17 страници съдържат приложение със списък на използваните корпуси и списък на цитираната литература, включващ 110 заглавия. Освен това съдържа 7 графики и 3 таблици.

Обект на изследването са рецензии на научни трудове в областта на лингвистиката на английски и немски език, които имат ясно изразен отрицателен характер. Предмет на изследването са реторическите стратегии и тяхната езикова реализация, както и причините за избор на дадени стратегии, тяхната честотност, различията в двете академични култури като отражение на

съответстващите им традиции, разбирания за науката, междуличностни отношения в общността и редица други социални, икономически и исторически фактори.

Основната цел на изследването е да се анализира конфронтацията в академичната комуникация в областта на лингвистиката въз основа на публикувани рецензии от гледна точка на реторическите стратегии за аргументация и езиковото им изражение. За източник на ексцерпция на материал за анализ са избрани немско- и англоезичната култури на академично общуване, по-конкретно рецензии в областта на хуманитаристиката (като в глава 5 са анализирани и съдържателни статии и книга, като академични текстове, характеризирани с признаците на конфронтация).

На базата на основната цел и с оглед на избраната методологична рамка, която съчетава критичния дискурсивен анализ, съпоставителния реторически анализ и методологията на съвременната теория за аргументацията (Walton et al. 2008), която допълва класическата теория с т.н. „прагматична теория на отхвърлянето”, кандидатката формулира следните непосредствени изследователски задачи:

- проучване аргументационни схеми посредством техния езиков израз, използвани от англо- и немскоезични учени при изразяване на критика;
- проследяване на обосновката (операционализирана като предпоставка) за критична позиция, т.е. дали критика се основава на обективна логика и/или на субективна лична оценка, като този показател се проектира като скала;
- изучаване на предпочитани аргументационни схеми и топоси;
- анализ на междуезиковите и межкултурни различия и конфликтни точки и недоразумения, които могат да произтекат от установените различия;
- разучаване на обясненията на причините за конфронтация в академичните среди;
- проучване на ролята на интертекстуалността в конфронтативния академичен обмен;
- и установяване на положителните и отрицателните ефекти на конфронтацията върху напредъка на научната мисъл.

С оглед на изложеното по-горе, убедено мога да заявявя, че целите и задачите са ясно формулирани и избрания за анализ материал дава богата възможност за осъществяване на задачите и постигане на целите. Не съм съгласна с постановката на проф. Василева, че “докато в точните науки, където се борави с измерими данни на базата на повторими експерименти, езикът не играе толкова съществена роля, в хуманитаристиката се разчита предимно на езикови средства за убеждение и затова там изборът на аргументационни стратегии и начини за тяхната реализация е от изключителна важност.” От една страна голяма част от психолингвистиката, корпусната лингвистика, невролингвистиката, социолингвистиката и експерименталната лингвистика (било то

компютърни модели или симулации с невронни мрежи) използват в голямата си част квантитативни методи и допускат репликация, а от друга няма наука, в която езикът да не играе роля (дори да подходим чисто прагматично от гледна точка на специализираните езици без да навлизаме във философията и епистемологията на науката). В този ред на мисли ми се ще да чуя друга мотивация за ограничаване на изследването до хуманитаристиката или по-прецизно формулиране на понятията „хумантирастика“ и „лингвистика“. Това важи с още по-голяма сила предвид факта, че проф. Василева се опитва да подходи към проблематиката многофакторно, като включва в извънезиковите фактори с пряко влияние за оформяне на конфротацията в изследвания дискурс поне следните фактори: „доминиращи идеологии; общи нагласи към знанието и разбираня за неговата роля в обществото; разлики между съответните образователни системи, например фокус върху съдържанието спрямо фокуса върху формата, писмени / устни методи за обучение и оценка и т.н.; възгледи за връзката между индивид (автор) и общество (академична общност/аудитория); реторични и стилистични традиции; межкултурни влияния и тяхната историческа динамика; вътрешнокултурно социално, политическо и икономическо развитие, и др.“ (стр. 6, автореферат). Макар да разбирам желанието за изчерпателност и мултидисциплинарност, както и необходимостта от такъв подход за максимално задълбочен анализ на изследваното явление, не съм убедена, че в текста се анализират информирани механизмите на влияние на тези фактори върху конфронтацията в академичния дискурс. Предвид избраната методология за анализ – комбиниране на корпусен и контекстуален анализ (поради неадекватността на корпусния анализ за качествен, съдържателен анализ на аргументационни схеми), голяма част от факторите остават извън прякото ползване на изследователя, като например общи нагласи към знанието и разбираня за неговата роля в обществото; разлики между съответните образователни системи, например фокус върху съдържанието спрямо фокуса върху формата, писмени / устни методи за обучение и оценка и т.н.; възгледи за връзката между индивид (автор) и общество (академична общност/аудитория); межкултурни влияния и тяхната историческа динамика; вътрешнокултурно социално, политическо и икономическо развитие, за които са необходими други методи на изследване, като съдържателен анализ, социологически проучвания и др. подобни.

Намирам противоречие и в следното: проф. Василева твърди, че конфронтацията не е широко изследвано явление и че в повечето случаи се приема за незначително от повечето изследователи на академичния дискурс, но същевременно разпознава явлението като присъщо на академичния дискурс „by certain standard requirements of modern scientific communication“ (стр. 6, дисертация). Като ключови моменти за анализ авторката много правилно сама посочва „the role of evaluation in academic communication, the relationship among criticism, critique, negative evaluation and confrontation in academic communication, as well as the importance of culture, discipline culture, and community of

practice“ (стр. 10, дисертация). Въпреки ясната заявка за същността и комплексността на изследваната проблематика, някак в галоп, без задълбоченост на разсъжденията, обширните теми остават просто загатнати, но не са разработени в дълбочина. Тесктът се чете като информативна въвеждаща или обобщаваща книжка, но не и като задълбочен научен труд. Например, малко несериозно е да се цитират като дефиниции на ключови понятия извадки от уикепедия (<http://en.wikipedia.org/wiki/Criticalthinking>) (стр. 22 от дисертацията), при положение, че съществуват авторитетни и широко възприети разработки по проблемите около тези понятия, например Fisher, Alec (2011) *Critical Thinking. An Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press или Moon, Jeniffer (2008) *Critical Thinking. An Exploration of Theory and Practice*. London: Routledge.

Понятията критика, критическо мислене и критикарство (critique) са споменати мимоходом, а са ключови за идеята за конфронтация в академичния дискурс (част 3.2, дисертация, стр. 21-25). Глави втора и трета от дисертацията представляват по-скоро каталог, отколкото кохерентно изграден текст, в който да се откроява авторската позиция. За мен остава неизяснена връзката между оценяване, аргументна схема, конфронтация и реторичен стил. Бих искала авторката да формулира ясно тази връзка и да изкаже собствената си хипотеза за проявите или поне параметрите на проявление (дискурсивни, аргументационни, реторични и езикови) на тази връзка.

Данните, които са анализирани са събрани лично от авторката и са богат извор за анализ, напълно съответстващ на поставените цели и формулираните изследователски въпроси. Изборът на два методологични подхода (корпусен и контекстуален) е много находчив и подсказва силна мотивация за всеобхватност на анализа.

В глава терта излагането на социологическия подход на Бурдийо (1999) и агонистичния подход на Таннен (2002) към изграждането на академично-научния дискурс подсказват параметри на изследване на дискурса на противопоставянето, които обаче остават недоизказани и недоразкрати в останалите части на текста. Заявката е, че ще се анализират както процесите, така и продуктите, както индивида като социален агент, така и обществото, като динамика на изграждане на множеството видове култури, които се структурират по сложен начин в структуриращия модел на Гиденс (1979), който отново остава просто споменат, без да се уточнява какво извлича от него авторката. Сложността на проблематиката се задълбочава като се включва измерението на интердисциплинарността, което нарушава единството на дискурсивна общност, академична култура, култура на включване в дискурсивна общност и общност на дейности (community of practice). Това, което ми липсва е изразяването на ясна авторска позиция относно теоретичния модел, приложен в изследването, което е изненадващо предвид ясно очертаната избрана методология (както и мотивацията за този избор) и методика на изследване, които напълно съответстват с поставената цел и задачи на дисертационния труд. В съпоставителната част на изследването като

теоретичен модел се използва класическата теория за аргументацията, обогатена с прагма-диалектния модел на аргументация. Избират се видове топоси, които служат за методологически инструмент на анализа, аргументационни схеми и предпоставки (или конкретни причини) за критика.

В необхватността на изследваната проблематика, авторката успява да очертае своя изследователски фокус като се съсредоточава в изследването на специфичен академичен жанр – рецензията и дискурсивното провеждане на „академична война“. Рецензията се разглежда като жанр с много висока степен на интертекстуалност и адресивност, които допринасят значително за установяването на идентичността на дисциплината като цяло и за статута на отделните членове в съответната дискурсивна общност. В този академичен жанр персонализацията на научната мисъл достига най-високата си степен.

В 4та глава, резултатите, представени под формата на графики показват, че и в английския и в немския езици критиката се основава предимно на предпоставки, свързани със съдържанието, докато формалните показатели очевидно не се смятат за особено значими. Сред значимите резултати от съпоставителното изследване е идентифицирането на топосите за изразяване на критика, с най-голяма честотност в рецензиите: топос на личността; топос на пример; топос на средства и цел; топос на авторитет; топос на причина – следствие; топос на сравнение; топос на класифициране и топос на определение. Изводите от анализа показват, че в рецензиите на немски език една трета от топосите се състоят от топоси на личността, които заедно с топосите на авторитета съставляват 44% от всички случаи; докато в английския процентът е по-нисък (22% + 4,5%), което води авторката до заключението, че за разлика от други академични жанрове, където аргументацията се основава предимно на топоси, базирани на общи предпоставки от ежедневната логика в рамките на жанра „рецензия на академична книга“, топосите с конвенционални заключения представляват относително висок процент на аргументация, което прави рецензията силно персонализиран академичен жанр. След подробен анализ на употребата на различните топоси при отделните предпоставки в рецензиите на двата езика се стига до логичното заключение, че от трите типа аргументация (епистемична, деонтична и етическа), епистемичната аргументация доминира в рецензиите, което е свързано с естетството на академичния дискурс в цялост. Данните от анализа налагат извода, че деонтичната аргументация е относително по-често срещана поради оценъчния характер на рецензиите. Същото важи и за етическата аргументация, която предполага категоризиране на дадено твърдение по скалата „добро – лошо“. Също толкова често е използването на „лични нападки“ на английски, реализирани в „обидни, презрителни и саркастични тонове“ (Tannen 2002, стр. 1664, стр. 77, дисертация), което се интерпретира като относително ново явление, най-вероятно свързано с функцията на английския като световен *lingua franca* на научните изследвания. От съпоставителна гледна точка е важен и изводът за разликата в дискурса на

рецензията на двата езика в съотношението между топосите, базирани на логически общи предпоставки и тези, базирани на конвенционални заключения: в немския 1:1, а в английския 2:1 в полза на логическите топоси. Немските автори се облягат много повече на авторитети, отколкото англоезичните, което е свързано с вековната немска традиция на уважение и респект към експертизата в дадената област, което е свързано и с емперичното откритие относно връзката между авторитет и отрицателна рецензия - повечето са написани от учени, притежаващи по-голям авторитет от рецензираните автори.

В следващата, пета глава, конфронтацията в академичния дискурс се фокусира върху научния дебат и споровете между различните школи в полето на критичния дискурсивен анализ. Методологията на тази част от изследването се основава на съвременната теория за аргументацията (Walton et al. 2008, стр. 81, дисертация), която допълва класическата теория с т.н. „прагматична теория на отхвърлянето“. Като ключови елементи на изследването се операционализира разликата между „атака, опозиция, опровержение и отхвърляне“ (пак там, стр. 220, стр. 81 дисертация), в рамките на възприетото разбиране за аргументация „като свързване на твърдения в последователност от разсъждения, използвани за някаква цел в контекст на диалог“ (стр. 81, дисертация). Емпиричният материал, подложен на анализ, обхваща публикации между 1992 и 2010 година, като се разглеждат в детайли рецензиите, отговорите на рецензии и обзори статии, като се реферира и към две книги, изиграли съществена роля в развитието на дискусиата. Корпусът на „академичната война“ съдържа само част от предпоставките за критика, ориентирани изключително към теория, терминология и анализ, като предпоставки по отношение на форма са изключителна рядкост. В почти половината от случаите (47%) критичните аргументационни схеми се отнасят до спорни теоретични въпроси. Проблемните дефиниции и използването на терминология представляват 20% от случаите. Критичните аргументационни схеми, свързани с проблемни анализи (24%), се занимават главно с доказване на грешни анализи на опонента(ите) и в някои случаи с предлагане на „правилни“ интерпретации на същите данни или (не толкова често) теория. Най-често използваният топос се оказва топосът на личността (57% от всички топоси), а водещото местоимение е първо лице единствено число „аз“. Топосът на контраста е на второ място по честота с 21% и естествено отразява конфронтативния характер на дискусиата. Топосът на пример (10%) се използва или за цитиране на примери от публикации на опонентите или по-рядко за въвеждане на контрапримери. Топосът на авторитет (8%) е сравнително рядък в корпуса, като най-рядко срещан е топосът на причина и следствие (8%), използван главно за опровергаване на неверни предпоставки. Опроверженията (което включва фалшиви предпоставки – 17%, поставяне под съмнение на предпоставките и/или заключението – 17%, заключението не следва предпоставките – 22%, пробация – 8% и лична атака – 11%) съставляват 75 % от аргументационните схеми,

използвани в корпуса. Като по-общи изводи от анализа ще посоча, че немскоезичната общност изглежда по-толерантна, по-единна и отделните автори показват по-малко идиосинкратични черти. В англоезичната общност, от друга страна, се наблюдава много по-висока степен на идиосинкретизъм, по-ниска степен на единство, и силна тенденция към използване на „лични атаки“.

Последната, шеста глава, съдържа обобщение на заключенията, базирани на анализа на емпиричния материал, с което се хвърля нова светлина на научноприложните проблеми за еманципиране на специфичен академичен жанр – отрицателна рецензия, както и теоретичните обобщения, обосновани от статистическия анализ на корпусните данни и на съдържателния анализ на тематично единния корпус, където високата степен на интертекстуалност позволява проследяването на сложни аргументационни схеми. Краткостта на тази глава отново навежда на усещането за обзорност, а не за задълбоченост. Чувството за схематичност и прищпореност на изложението не напускат читателя и в тази глава.

Преди да коментирам приносите на труда, намирам някои съществени липси в използваната литература, освен изброените по-горе, които намирам за ключови за оформяне на хипотеза относно естеството на реторическите и аргументационни стратегии на конфронтацията в дискурса на лингвистиката, като например Englebretson, Robert (ed.) (2007) *Stancetaking in Discourse: Subjectivity, evaluation, interaction*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins and Jaffe, Alexandra (ed.) (2009) *Stance: Sociolinguistic Perspectives*. Oxford: Oxford University Press. Предвид факта, че един от приносите е съчетаването на прагма-диалектната теория на аргументацията с класическата реторика, определно ми липсват значими заглавия в първото поле: Toulmin, Stephen (2003) *The Uses of Argument*. Cambridge: Cambridge University Press.

van Eemeren, Frans (2018) [*Argumentation Theory: A Pragma-Dialectical Perspective*](#). Дордрехт: Springer.

van Eemeren, Frans (2009) (ed.) *Examining Argumentation in Context*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.

van Eemeren, Frans, Bart Garssen, Erik Krabbe, Francisca Snoeck Henkemans, Bart Verheij and Jean Wagemans (2014) *Handbook of Argumentation Theory*. Dordrecht: Springer.

van Eemeren, Frans and Bart Garssen (2012) *Topical Themes in Argumentation Theory. Twenty Exploratory Studies. [Argumentation Library vol. 22]*. Dordrecht: Springer.

van Eemeren, Frans (2010) *Strategic Maneuvering in Argumentative Discourse. Extending the pragma-dialectical theory of argumentation*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.

van Eemeren, Frans and Rob Grootendorst (2010) *A Systematic Theory of Argumentation*

The pragma-dialectical approach. Cambridge: Cambridge University Press.

van Eemeren, Frans, Peter Houtlosser and Francisca Snoeck Henkemans (2007) *Argumentative Indicators in Discourse*. Dordrecht: Springer.

Именно тези липси и тезисно-каталожния характер на голяма част от излагането на теоретични постановки, дефинирането и операционализирането на основни понятия, описанието на методолгията и повърхностното дискутиране на многопластовите фактори, които имат пряко влияние върху наблюдаваните явления значително омаловажават приносния характер на дисертационния труд.

Приносите на дисертационния труд могат да бъдат обобщени по следния начин:

1. Формулиране на интересен изследователски въпрос от изключителна значимост и всеобхватност;
2. Разграничение на честотата и типовете дискурси на противопоставянето според открояващи се жанрове на академичния дискурс в съпоставителен аспект (немски и английски);
3. Избор и събиране на емпирични данни с ясен фокус и богат потенциал, като единият корпус има лонгитудиялен характер и е тематично единен, а другият съдържа рецензии на научни публикации, които са с отявлен критичен и отричащ характер;
4. Към установените социопрагматични подходи (с фокус върху речеви актове и стратегии на учтивост) се добавя методология за анализ на конфронтативния дискурс, съчетаваща понятийния и аналитичен апарат на класическата и съвременната реторика, като освен топоси се анализират аргументационни схеми, които по допускане отразяват и когнитивните структури, които водят до избора на определени езикови средства.
5. Изследването оборва някои традиционни схващания за академичното общуване в хуманитаристиката, като: стремежа на науката да се развива еволюционно, като се стъпва на предишни постижения и те се доразвиват, без да се отричат; единния характер на научната общност в дадена дисциплина и наличието на единомислие; гравивния характер на критиката, основаваща се единствено на логически аргументи.
6. Поставя се под съмнение съществуването на дисциплинарно открояена академична дискурсивна общност поради непрекъснато разширяващия се интердисциплинарен характер на научните изследвания и движението на учените между различни работни групи и академични култури.

Авторефератът правилно и точно отразява изложеното в дисертационния труд. Приносите, идентифицирани от проф. Василева в по-голямата си цялост отразяват реалните приноси на изследването ѝ.

Заклучение

Въпреки забелжките, не мога да не отбележа високата степен на познаване на състоянието на проблема в международен аспект и осведоменост по основните линии на развитие на изследванията в тази област. Използваната литература съответства на разглежданата проблематика (въпреки явните липси на ключови разработки в областта на аргументацията и позиционирането (stance-taking) и трудът на проф. Василева се вписва органично в дебатите на професионалната общност. Вътрешнотекстовите цитати са коректни, макар да следват различна логика (в бележки под линия или вътре в текста). Библиографската справка в края на текста съответства на използваните в текста автори.

Цялостната публикационна и изследователска дейност на проф. Василева разкрива далеч панорамна и убедителна картина на сериозен учен, със съществен принос за развитието на теорията на аргументацията, анализа на академичния дискурс в полето на хуманитаристиката, и в частност лингвистиката, контрастивен и кроскултурален анализ на реториката и авторското позициониране в академичния дискурс и др. (виж монографиите от 2000 г., 2002 г. и 2006 г.). Най-неоспоримо доказателство за научния принос на разработките на проф. Василева е цитируемостта на нейните публикации, която по брой и разнообразие на цитиращите, естетството на публикациите, в които се използват цитати на нейни трудове, недвусмислено показва широкия международен отзвук на нейните изследвания.

Въз основа на цялостния набор от идейни, авторски разработки на проф. д-р Василева, препоръчвам на научното жури да присъди на кандидатката научната степен „доктор на науките“ в област на висшето образование „Хуманитарни науки“, по професионално направление 2.1. Филология, по научната специалност „Общо и сравнително езикознание“.

Дата.....

Подпис:

Цитирана литература

- Bourdieu, P. (1999). [1975] *The Specificity of the Scientific Field and the Social Conditions of the Progress of Reason*. In Biagioli, Mario (ed.), 32-50. *The Science Studies Reader*. New York: Routledge.
- Giddens, A. (1979). *Central problems in social theory*. Berkeley: University of California Press.
- Tannen, D. (2002). *Agonism in academic discourse*. *Journal of Pragmatics* 34. 1651-1669.
- Vassileva, Irena (2006) *Author-Audience Interaction. A Cross-Cultural Perspective*. Sankt Augustin: Asgard Verlag.
- Vassileva, Irena (2002) *Academic Discourse Rhetoric and the Bulgarian - English Interlanguage*. Sofia: Tip-top Verlag.
- Vassileva, Irena (2000) *Who is the author? (A contrastive analysis of authorial presence in English, German, French, Russian and Bulgarian academic discourse)*. Sankt Augustin: Asgard Verlag.
- Walton, D., C. Reed and F. Macagno (2008). *Argumentation Schemes*. Cambridge: Cambridge University Press.